

SIRI KOLU
ALLE
MALLON

TAMMI

☪☪☪☪
KAKSOIS-
MAAILMAT

**KAKSOIS-
MAAILMAT**

SIRI KOLU

ALLE
AALLON

TAMMI • HELSINKI

Tekijä haluaa kiittää rahoituksesta Taiteen edistämiskeskusta ja Valtion kirjallisuustoimikuntaa.

Sivun 5 Cream-yhtyeen laulun sanat Ginger Baker & Mike Taylor
Sivun 137 Jules Verne -sitaatin on suomentanut Martta Tynni (WSOY 1955)

Sivun 249 Eino Leinin sitaatti on teoksesta Runot 3 (Otava 1964)
Sivun 249 Hectorin laulun sanat Heikki Harma

Ensimmäinen painos

Teksti © Siri Kolu 2025

Kuvitus © Iida Kiela 2025

Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi 2025

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-04-6807-1

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

1

UNIPELAAJA

When the city of Atlantis
Stood serene above the sea
Long time before our time
When the world was free
Those were the days.

Cream: Those Were the Days

On Atlantiksen vika, että joudun vaaraan.
On Atlantiksen vika, että ystäväni joutuvat testiin.
On Atlantiksen vika, että melkein kuolen.

Atlantiksen ansiosta ymmärrän tämän tarinan ja
oman osuuteni siitä,
ja se alkaa näin:

SUURI AALTO

ELEKTRA

HELSINKI, 2020-LUKU

Ensimmäisen kerran näen unta vesimassoista ollessani sairaana. Lievä kuume saa minut hikoilemaan, ja heittelehdin sängyssäni. Lakanat ja peitot kiertyvät märäksi köydeksi, jota viskon inhoten lattialle, ja herään vilunvärisenä hetkeä myöhemmin.

Tuntuu että vesi, veden aalto nousee kaikesta siitä hikoilusta, nesteestä, joka helmeilee otsallani ja tahrii yöpaitani kainalot, suolainen vesi minussa kutsuu suolaista vettä, joka kohoo kaupunkiin. Kenties niin ei ole, mutta pitkään kuvittelen niin. Kuvittelen, että sairauden vääntämät värikkäät kuvat kummittelevat minussa siksi, ja sen vuoksi ne ovat niin eläviä.

Seisoin auringon paahteessa vesialtaalla, silitin sen kaarevaa reunaa. Sen lehväkuviokohoumat piirtyivät sormenpäideni alle. Vesiallas oli melkein kaupungin korkeimmalla kohdalla, takanani oli puolikaaren

muotoinen rakennus, kenties jokin palatsi. Edessäni näin laajan kaariportin, näin kehämäisesti kohti merta laskeutuvan kaupungin, näin punaisia, valkoisia ja mustia kattoja. Savua kiemursi ilmaan, jossain lämmitettiin. Tuulenpyörre, joka puhahti mereltä päin, oli viileä ja sai minut kylmänkareelle. Pitkä lämmin jakso oli taittumassa kylmiin puhureihin, tiesin sen auringonpolttamasta käsivarsieni ihosta, joka sieti huonosti sille vierasta kylmää. Näin laivoja satamassa. Kaikki kauempana tuntui olevan kiireessä, arjen keskellä, mutta minun kanssani allasaukiolla ei ollut ketään.

Kokeilin altaan vettä, hämmästyin, miten lämmintä se oli, pirskotin sitä kasvoilleni ja tajusin, että vesi oli makeaa. Altaasta saattoi juoda. Join kämmenkupurallisen. Tuntui, että aikaa humautti, olin lumoutunut juomaan pitkäksi aikaa.

Kun katsoin alas satamaan, näin että laivat olivat oudosti kallistuneet. Kuulin miesten huutoja, kun veneitä koetettiin saada köysillä tasapainoon. Kävelin altaalta portille nähdäkseni, mitä oli tapahtumassa. Vesi oli kadonnut. Vesi vetäytyi pois kaupungin satamalta kohti ulappaa, se löi maininkeja väärään suuntaan. Vesi imeytyi kohti avomerta, vaikka ei sen niin kuuluisi tehdä. Laivat, joiden kölin alla ei ollut vettä, olivat rammat ja sortuivat purjeineen toistensa ylle.

Nojasin porttiin, josta näin alemmas kaupunkiin. Näin miten kaupungin kehäkaduilla hyörinä oli muuttunut. Torikauppiat olivat pakanneet tavaransa ja poistuivat kiireimmän vilkkaa.

Kantotuolin kantajat juoksivat, vaikka kantoaisat notkuivat taakan painon alla. Vesilintuja lensi satamasta kohti kaupungin keskustaa, niitä pyrähтели allasaukiolla, ne lensivät kattoja viistäen huomattavan matalalla, huusivat mennessään. Jokin oli ne hälyttänyt. Veteen rajautuva kaupunki näytti paljaalta ilman vettä, nyt kun vesi oli vetäytynyt jo kauas, sen aallonmurtajakaaret näyttivät lapsen rakennelmilta hiekassa.

Mikä kutsui veden pois?

Uteliaita ihmisiä lähti tutkimaan paljastunutta merenpohjaa. Ehkä hiekalta saattoi kerätä simpukoi-
ta, mustekaloja, aallon hylkäämiä kaloja. Sieltä näkyi kaikki se, mitä sataman tyrskyihin oli pudonnut ja koetettu hävittää. Toivoin, että olisin rannalla itse, etsimässä aarretta noiden miesten lailla. Nippu kaukaisen maan hienoimpia kangaslaatuja. Kosteudelta huolella suojattuja maustepusseja. Kalleimpia viini-
laatuja amforaruukuissa, jotka oli tarkoitus hakea kuutamottoman illan tullen, kun satamavahti ei enää päivystäisi. Keräisin tavaroita tunikani helmaan ja veisin ne perheelleni. Katsokaa näitä, millainen omaisuus! Vuoden lämpimät ateriat, kun myymme nämä hyvään hintaan!

En voinut liikkua portilta. Ei ollut minun tehtäväni lähteä satamaan, minun tehtäväni oli odottaa aaltoa juuri tässä. Sillä juuri kun ajattelin aaltoa, sellainen alkoi lähestyä kaukana horisontissa. Näytti siltä kuin vesi olisi alkanut kuroutua ylöspäin jostain käsittä-

mättömästä syystä, kuin se olisi unohtanut sen, miten laineita luodaan. Vesi kohisi ja välkkyi iltapäivän valossa. Siitä koostui tummana hohteleva seinä, joka keräsi korkeutta, kun se matkasi kohti kaupunkia.

Miten ikinä aallonmurtaja pysäyttäisi tuollaisen hirmuaallon?

Ei mitenkään, minä tajusin.

Aalto vain syöksyisi ensimmäisen ja toisen aallonmurtajan ohi, ohi sataman korkean reunuskiven, ohi kaikkien porttien, joita oli sataman ja tämän portin välissä.

Aalto ahmisi purjelaivat ja kantotuolit ja kärryn-
tapaiset, joilla vihannesmyyjät kuljettivat tuotteitaan. Vesi tulisi syöksymään kaupunkiin, ahneena se hyökkyisi aina vain ylemmäs kaupunkiin ja peittäisi alleen kaikki kodit, joita olin juuri katsellut. Se upottaisi vihannestorin ja varmasti tämänkin aukion, jonka reunalla nyt seisoin.

Minä todistin tämän kaupungin tuhoa, sen viimeistä iltaa.

Aalto söisi alleen kaiken ihmisen luoman.

Korkein kellotorni vain kajastaisi kaukaa syvyydestä, jos sitä osasi tarkasti etsiä.

Jos sitä koskaan olisi katsomassa kukaan, jos kukaan säilyisi tältä hävitykseltä.

Juoksuaskeleet kumisuttivat laattoja. Käännyin katsomaan ja näin kaksi pitkään kaapuun pukeutunutta olentoa juoksemassa palatsin pylväskäytävästä kohti kellotornin porttia. Hetken päästä kello alkoi moikua kellotornissa. Varoitus oli tulossa kaupungin asukkaille ihan liian myöhään. Aalto oli saavuttamassa sataman.

Uteliaat aarteenetsijät juoksivat henkensä kaupalla kohti rantaa, mutta mitä sitten. He saattoivat valita paikan, jossa aallon kohtaisivat, eikä satama olisi merenpohjaa parempi.

Aalto osui aluksiin ja pirstoi ne mennessään.

Kun useita kymmeniä metrejä korkea aalto rantautui sataman reunakiven yli, kun huuto ja parku kaupungilla alkoivat, ymmärsin, että minun pitäisi myös paeta. Vesi olisi täällä ihan silmänräpäyksessä.

Mutta mihin paeta?

Ei ollut pakopaikkaa.

Kellotorniin kiipeämällä saisi vähän lisää mahdollisuuksia.

Olin kääntynyt juoksemaan vesiallasaukion yli, näin värikkäät mosaiikkilaatat ja niiden taidokkaat kuviot pakenevien jalkojeni alla, kun tunsin, miten helmani pirskoutuivat märäksi, ja kuulin lähestyvän meren huudon.

Sitten vesi humahti pääni yli.

– El! El. El. Elektra kulta, pikkunoita, mikä hätänä? äiti toistelee ja pitelee minua käsivarsista kiinni.

Kuulen hänen äänestään, miten huolissaan hän on.

Seison huoneeni lattialla. Tajuan huutavani ääneen. Suljen suuni ja nielaisen huudon rippeet. Yöpaitani on likomärkä.

– Tuo jotain kuumelääkettä, äiti sanoo isälle. – El hourailee. Tämä tauti onkin pahempi kuin me luultiin.

– Kuume on laskenut, sanon mutta juon kiltisti isän tuoman flunssalääkkeen.

Isä siristelee silmiään lasiensa takaa, hän tekee niin, kun on huolestunut.

– Säikäytit meidät, kulta, äiti sanoo. – Puhuit ääneen ja huusit.

– Kaikki huusivat, sanon. – Koko kaupunki hukkui ja huusi.

– Soitanko lääkärin? isä sanoo. – Siellä on verkkovastaanotto varmaan kahteen kolmeen asti.

Äiti istuttaa minut nojatuoliin ja vaihtaa ripeästi kuivat vuodevaatteet. Hän avaa ikkunan, niin että Katajanokan tuttu äänimaisema pääsee huoneeseen.

Se rauhoittaa minut. Tämä on maailma jonka tunnen.

– Ei tarvitse, minä sanon. – Voin jo paremmin.

– Meidän suvussa on sellaiset kehot, että ne eivät ymmärrä kuumetta, vaan menevät pikkulämmöstäkin sekaisin. Olin samanlainen nuorempana. Se oli vain unta, kulta. Pannaan radio soimaan, äiti sanoo ja silittää tukkaani. – Sinun pitää saada tuuletettua tuo painajainen päästäsi. Kun pää on vähän sekaisin vaikka jetlagista, mikään ei auta niin kuin kupillinen teetä ja oikea radiokanava.

Isä katoaa keittämään teetä. Äiti laittaa päälle nostalgia-radiokanavan, joka soittelee säveliään vain iltaisin. Hän etsii minulle jonkun kesämekoistani.

– Vaihda tämä. Yöpaidasi on läpimärkä. Vähän liian viileä tekee nyt hyvää. Ota lisää peittoa jos palelet. Juo tee ja koeta nukahtaa uudelleen. Kuulet radion musiikin koko ajan kun nukut. Se tuottaa sinulle ihan toisenlaisia unia kuin äsken.

Isä tuo teetä lempikupissani. Teessä maistui kehäkukka ja joku mauste.

– Nyt nuku, kultapieni. Laitan Wilmaan viestin, että olet huomenna pois koulusta.

Teen juotuani istun vuoteelleni. Katson pikkuruista huonettani. Minun pitäisi kirjoittaa Maxxamille, joka olisi ihmeissään, kun ei ollut kuullut minusta koko iltana. Minun pitäisi kertoa hänelle erikoisimmasta unesta, jonka olin ikinä nähnyt.

Mutta sitä ennen haluan palata uudestaan kehäkaupunkiin, suuren aallon luo.

AALLON TAHTO

ELEKTRA

HELSINKI, 2020-LUKU

Soitan parhaalle ystävälleni Maxxamille WhatsApp-puhelun vasta aamupäivällä. Olen sairaspäivällä, vanhemmat ovat lähteneet töihin ja koko kerrostalo on hiljainen. Tiedän, että kansainvälinen koulu alkaisi Kreikassa paljon myöhemmin kuin meillä Suomessa.

Maxxam vastaa ennen kuin puhelu ehtii kunnolla hälyttää.

– Mitä sä tähän aikaan soitat, eikö sun pitäisi olla koulussa? Maxxam sanoo vähän käheällä äänellään. – Lintsari!

Ikävä hulahtaa lävitseni.

– Karkuri, minä vastaan samaan sävyyn.

– Hommien välttelijä, Maxxam roustaa.

– Kuka täällä välttelee! Itse pakenit maasta, minä hermostun, ja Maxxam alkaa nauraa hohottaa.

Maxxam tietää, miten epäreilu olen. Maxxam ei saanut valita, jäisikö hän käymään kuudetta luokkaa minun kanssani. Koko perheen oli lähdeittävä, kun suurlähettiläsäiti sai uuden komennuksen. Sama olisi voinut tapahtua minulle.

Siksi minä ja Maxxam kävimme kansainvälistä koulua, niin tekivät kaikki, joiden vanhemmat saattoivat saada siirron koska tahansa.

Kansainvälisten perheiden lapset eivät koskaan puhu muuttamisesta. Se on KV-koodi. Muuttopäätös ei ole lasten oma vika, sen tekevät aina vanhemmat. Lapset ovat vain ihmisenmuotoisia matkalaukkuja, jotka roudataan uuteen osoitteeseen, uuteen kansainväliseen kouluun, jossa he tapaavat uusia KV-luokkatovereitaan, kunnes he muuttavat tai oma perhe muuttaa jälleen.

Äidin tuuri on kestänyt pitkään, hänen kansainvälinen yrityksensä on antanut äidin tehdä etätöitä Pariisin-toimistoon jo vuosia.

Kolme kuukautta, äiti koettaa lohduttaa minua Maxxamin muutettua. Sen verran menee siihen, että aloittaa alusta.

Samaa hän sanoisi meille, jos itse muuttaisimme.

Uusi maa. Uusi koti. Uusi koulu. Uusi kieli, jota pitää osata sen verran, että osaa tiedustella suuntaa ja kysyä osaako ne englantia, jos juttu on yhtään vaikeampi.

Maxxamilla on uusi autonkuljettaja, jolla on rasittava musiikkimaku. Kaamea muzak raikuu, kun kuljettaja ajaa häntä kauppoihin ja rannalle. Maxxamille on selvinnyt, että auto-kyytejä on luvassa paljon. Suurlähettilään lapset eivät saa Ateenassa kulkea julkisilla turvallisuussyistä. Kukaan ei kiusaa koulun portilla odottavasta diplomaattikylttisestä autosta, kun kansainvälisessä koulussa on muitakin kuljettajan kускаamia.

Kolme kuukautta.

Äidin arvion uudesta alusta pitäisi olla lohdutus, mutta se kuulostaa kiroukselta.

Senkö verran Maxxamilla menisi, että hän unohtaisi minut?

Haluan puhua Maxxamille painajaisuudesta, joka on valannut mieleni. Koko aamun olen palannut miettimään sen yksityiskohtia. Iltapäivän vinossa valossa läikehtivä aalto, kuin vuorenrinne, jossa on tulipalo. Ihmisten kirkuna ja huuto.

Jostain syystä uni tuntuu todellisemmalta kuin eilinen sairaspäivä. Uni tuntuu merkitykselliseltä. Jonkin alulta.

Maxxam taitaa aavistaa, että minulla on jotain mielessä. Hän ei yritä aloittaa juttelua. Piirpauke soi, se soi aina Maxxamin huoneessa, se tai Jethro Tull. Paras ystäväni on perinyt musiikkimaun ja levyt edesmenneeltä isältään.

– Olisitpa täällä, sanon lopulta. – Näin todella outoa unta ja olen varma, että kaikista maailman ihmisistä sä osaisit kertoa, mitä se tarkoittaa.

– Kuumeessa näkee ihan sairaita unia. Oletsa kipeä? Maxxam huolehtii. – Sä et ole koskaan kipeä.

On Maxxamille tyypillistä yhdistää pisteet niin nopeasti.

– Joku äidiltä tarttunut superpöppö, huokaan.

Kansainväliset vieraat, kansainväliset lahjat, jotka aktivoituivat lentokentillä ja koneen prosessoidussa ilmassa ja olivat kypsiä annettavaksi, kun vieraat tapasivat äidin neuvotteluhuoneessa.

– Sen mukana tuli superunet.

Kerron Maxxamille uneni niin seikkaperäisesti kuin osaan. Kerron kehämäisestä meren äärelle rakennetusta kaupungista. Kerron hirmuaallosta, joka hukutti kaupungin. Kuulen, miten Maxxam hengittää linjalla, mutta ei kertakaan keskeytä minua.

Huomaan kertoessani, että on paljon, mitä ei oikein voi muotoilla sanoiksi. Miten kaupunki on minulle tuttu. Ikään

kuin minulla olisi muistinmenetys, muistan osan asioita, osa asioista tuntuu olevan jonkin verhon takana, aistin ne, mutten tavoita niitä täysin.

Tiedän liikaa, että se olisi sattumaa. Unessani tiedän, missä vihannestori on, vaikka en näe sinne asti. Tiedän sataman ja sieltä aaltojen alta paljastuneita aarteita keräämään lähteneet ihmiset. Ne ihmiset eivät ole minulle yhdentekeviä, tunnen heidät hyvin.

Se hahmo, joka olen unessa, on kotoisin kehäkaupungista.

– Tsunami, Maxxam sanoo. – Kymmeniä metrejä korkea, niin suuri aalto, että se hajotti laivat?

Minä myöntelen.

Minua yllättää, että hän tarttuu tuhoaaltoon, ei outoon kaupunkiin.

– Oletko ihan varma, että aalto ei pysähtynyt kaupungin laitamille? Maxxam kysyy. – Joskus uni luo uhkan jostain, joka ei olekaan kovin iso asia. Uni liioittelee tyyliin ”apua, unohdin pestä hampaat ennen koulua”. Siinä unessa likaiset hampaat on jotenkin maailman suurin häpeä.

– Tää on oikeasti iso juttu. Luulen, että se unennäkijä ja koko kaupunki jäivät sen aallon alle, sanon. – Siihen pysähtyi kaikki elämä, joka tiedossa on. Sellainen hilpeä uni.

– Onko toi joku muutosuni, Maxxam kysyy. – Mä olen nähnyt hurjia unia sen jälkeen, kun sain tietää että muutetaan. Mutta en kyllä mitään tuollaista.

Maxxamin sanat kirpaisevat.

Kauankohan hän oli tiennyt muutosta ennen kuin oli uskaltanut sanoa siitä minulle?

– En usko, että tää uni on sellainen, sanon. – Tää on isompi juttu. Olen siellä jostain syystä. Tuntuu, että mun pitäisi auttaa.

Maxxam tenttaa, olinko katsonut jonkin historiallisen leffan tai aloittanut jonkin uuden pelin. Niistä jää helposti kaikuja mieleen, joista uni kutoo omansa. Maxxamin kysymyksiin on helppo sanoa ei. En ole viime päivinä tehnyt muuta kuin murjottanut Maxxamin muuton takia, kieltäytynyt Amiran ja muun jengin kutsuista ja kaiken päälle tulini vielä kipeäksi.

– Tiedätkö, mä tekisin mitä tahansa, että olisin nähnyt tuollaisen unen, Maxxam sanoo.

Hän on vakavissaan.

– Mä tekisin mitä tahansa, etten olisi, sanoin, mutta tiesin jo sanoessani, ettei se ollut ihan totta. – Entä jos uni on varoitus? jatkan.

– Millainen vaara? Maxxam kysyy. Hän ei enää katso minua kameran kautta, vaan näyttää naputtavan koneelle muistiinpanoja.

– No jos vaikka vesi nousee täälläkin, sanon vähän arasti.

Sen sanominen ääneen tuntuu hassulta ja vähän pelottavalta, niin kuin antaisi painajaiselle luvan livahtaa päivämaailmaan. Tiedän ettei pelossani ollut mitään järkeä. Pelon ytimessä on, että tappaja-aalto tajuaa, että uskaltaudun puhumaan siitä ääneen, ja sen vuoksi aalto etsii tien unen portin tälle puolelle.

Ikään kuin aalto olisi elävä. Sillä on oma tahto.

Totta kai sillä on oma tahto.

Vasta nyt tajuan, että kehoni on jännittynyt. Kylkiini sattuu. Olen ollut kupertuneena samaan asentoon koko puhelun ajan.

Minua pelottaa.

– Onhan se meri täälläkin, sanon, – se näkyy ikkunoista.

– Ai että vesi peittää Katajanokan, Maxxam nauraa. – No te asutte onneksi neloskerroksessa!

Hän ei saa minua nauramaan ja rentoutumaan, vaikka yrittää.

– El, mä olen ymmärtänyt, ettei Suomeen kyllä mitään tsunameita nouse, Maxxam lohduttaa. – Siihen tarvitaan maanjäristyksiä, tulivuoria tai mannerlaattojen hankausta tai jotain. Mä voisin tehdä siitä jotain hakuja, niin saadaan lisää tietoa, Maxxam sanoo innostuneena.

Minua liikuttaa, miten vakavasti hän uneni ottaa. Unestani on tullut meidän unemme.

UUSI OUTO MAAILMA ELEKTRA

HELSINKI, 2020-LUKU

Puhelu on kestänyt ikuisuuden. Haluan pitkittää sitä vielä vähän.

Tartun Maxxamin täkyyn ja vaihdan puheenaihetta.

– Onko sulla jo kone esillä ja kaikki tavarat paikallaan?
Onko muuttokaaos ohi?

Maxxam *on* koneensa.

Hän hengittää verkkoja ja palvelimia. Suurimmassa osassa sivustoja hän on Xam, ei Max. Siitä tulee hänen erikoinen lempinimensä. Minä, joka tiedän hänen molemmat puolensa, haluan käyttää hänestä kunnianimeä, jossa on näkyvillä molemmat.

– Ei mitään kaaosta. Se tässä on kaikkein friikeintä, Maxxam vastaa. – Tää on täsmälleen mun huone, mutta vaan ihan oudossa maassa.

Hän alkaa näyttää asioita huoneessaan. Sydän puristuu ruttuun, kun näen tutut tummapuiset kirjahyllyt,

korkeaselkäisen korituolin, turkoosin koristeellisen metallisängyn ja kaikissa maailman väreissä hohtavat puiset korkeat lipastot, joiden päällä on hänen äitinsä antamat värikkäät tavarat aiemmilta komennuksilta: onnea tuottavat norsut, burmalaiset puukissat. Vain seinät ovat vaihtuneet. Vanhassa asunnossa jokainen seinä oli leimuavan keltainen tai vihreä tai oranssinpunainen. Kreikan asunnossa kaikki on valkoista.

Tunnen jokaisen tavararan.

Tuossa sängyssä olen lojunut juoruamassa.

Tuosta tuolista olen kaivanut hänelle vaatekasasta semipuhdasta paitaa, kun olemme olleet lähdössä kiireellä pyöräilemään rantareitille.

Kameran poimimat tutut asiat satuttavat minua. Näyttää kuin hän ei olisi koskaan lähtenytkään, vaikka hän on kaukana poissa.

– Kaikki oli valmista, kun avattiin ulko-ovi, Maxxam kertoo. – Tää on osa expatin muuttopakettia, firma tekee muutot avaimet käteen. Ne kävi valokuvaamassa kotona meillä ja teki luettelon kaikesta siirrettävästä. Sitten ne laittaa kamat valokuvien mukaan paikalleen. Kynät purkkiin samalla tavalla vinoon, ainoastaan ihan eri kämpppä ja eri maa. Musta se on aavemaista.

– Ihan sairaan aavemaista, myönnän nopeasti. – Niin kuin eläisi samaa elämää monistuneena eikä voisi tietää, mikä on mikä.

– Kukaan muu ei valittanut, että tällainen muuttaminen on outoa. Ettei osaa omaan huoneeseen, mutta siellä sisällä on kaikki paikallaan, Maxxam tilitti. – Tilda ja Bea kävivät huoneissaan sen verran, että vaihtoivat uikkarit ja lähtivät poolille, niin kuin eivät olisi uudessa kämpässä ollenkaan.

KAKSOIS- MAAILMAT

VOIKO TARUJEN ATLANTIKSESTA PELASTUA ENNEN HIRMUAALLON TULOJA?

Nyky-Helsingissä 12-vuotias El(ektra) alkaa nähdä toistuvia painajaisia vesimassoista, joiden alta ei pääse pakoon. Hakkeriystävänsä Maxxamin kanssa El saa selville, että veden alle jäävä kaupunki on muinainen Atlantis. Atlantiksen kaupungissa nuori Elektra näkee unikuvia tulevaisuuden sukeltavista aluksista. Keksijäsetä Dobron kanssa Elektra alkaa testata, voisivatko uninäyt olla totta ja osa pelastussuunnitelmaa. Mikä yhteys eri aikojen Elektroilla lopulta on?

Palkitun SIRI KOLUN *Alle aallon* on vahvatunnelmainen seikkailuromaani, joka käynnistää myytit eläviksi tekevän Kaksoismaailmat-trilogian.

Kannen kuva: Iida Kiela
Kannen suunnittelu:
Laura Lyytinen

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-6807-1